

Pisarakirje

Kesäkuu 2010

Luottamisen oppijakso

"Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, niin Hän ajan tullen korottaa teidät. Heittäkää kaikki murheenne Hänen kannettavakseen, sillä Hän pitää teistä huolen." (1 Piet 5:6–7)

Vankilakäynnit: Kuten jo kerroimme, vankilavierailut kiellettiin ulkomaalaisilta tammikuussa. Jonkin ajan kuluttua annettiin yhdelle ryhmälle tilaisuus hakea kokeeksi käyntilupaa aikaisintaan kahden kuukauden päähän. Se osui Pisaralle ja huhtikuun loppuun. Ajankohta lähestyi lähestymistään, eikä lupaa kuulunut. Viikkoa ennen Eleonoralle sanottiin, ettei lupaa kannattaisi odottaa. Niinpä laadimme toisenlaisen ohjelman sille viikonlopulle. Lähtöä edeltävänä iltana tuli ilouutinen Eleonoralta: "Lupa saatu!" Nopeasti suunnittelimme ohjelman uudelleen.

Lauantaiaamuna 24.4. seisoi Fornosova III:n ulkopuolella riemukkaassa tunnelmassa. Tieto oli myös kulkenut vankilan sisälle. Vankilaseurakunnan miehet odottivat portilla ja lopulta vuorottelivat kylmässä tulessa. Ilo loisti kaikkien kasvoilta. Marraskuun jälkeen emme olleet siellä käyneet, ja he tiesivät syyn.

Tästä eteenpäin vankilakäynneillemme on näytetty vihreää valoa. Monet asiat ovat kuitenkin muuttuneet. Vankila-asioista päättää nyt UIN (entinen GUFs, sitä ennen GUIN), jonka kaikki virkailijat ovat vaihtuneet. Tutustuminen alkaa uudelleen. Uudet sopimukset on tehtävä, ja ehtoihin on tullut lisäyksiä. Mukaan lähtijöiltä edellytetään tästedes sitoutumista matkaan jo lähes kaksi kuukautta aiemmin. Matka-aikataulu on

myös laadittava vuoden loppuun saakka, joskaan kohteita ei pyydetty nimeämään. Saa nähdä, mitä sieltä vastataan, kun kaikki suomalaiset ryhmät ovat lähettäneet aikataulunsa. Seuraavaksi olemme menossa 11.–13.7. – siis jos Herra suo. Tulkki oli jo kuulevinaan, että lupa on saatu.

Miestenkoti: Toinen suuri muutos koskee Peshkovien johtamaa miestenkotiä "Laupias Samarialainen", jota Pisara ylläpitää yhdessä Riihimäen idäntyön kanssa. Sen tiloista jouduttiin maaliskuun lopulla luopumaan, koska kaupunki halusi sen lapsi- ja perhetyön käyttöön. Andrei Peshkov vuokrasi omissa nimissään tilat Vasilinsaaresta, mutta pitemmän päälle asuntolan asema on epävarma.

Helatorstaiiviikonloppuna Peshkovien kotiin kokoontuivat Riihimäen puolesta Soili Juntumaa ja Helena Jokinen ja Pisaran hallituksesta Eeva Halme, Tuula Tapanainen ja Pekka Vauromaa tulkkien kera. Pastori Aleksander Login ja Leningradin alueen hallinnon edustaja Vladimir Sharov esittivät perustettavaksi yleishyödyllisen yhdistyksen, jonka kautta miestenkotiä hoidettaisiin ja johon voisi liittää myös muita toimintamuotoja. Venäjällä on valmisteilla uusi tällaisia yhdistyksiä koskeva laki. Myös vankilakäynnit voisi tulevaisuudessa tehdä tämän yhdistyksen nimessä, jos protestanttisten yhteisöjen työ vaikeutuu.

Päätimme viedä asian Idäntyön ja Pisaran hallitusten pohdittavaksi. Näissä suurissa asioissa rukoilemme viisautta ja johdatusta täydessä luottamuksessa Herraamme. Työ on Hänen.

- Eeva Halme -

Matkaraportti

Ryhmien yhteinen matka Pietariin 23. – 25.4.2010

Matkalla mukana: Eeva Halme Vihdistä, Tarja Kauppinen Somerolta, Aarne Haikonen Lohjalta, Tuula Tapanainen Espoosta, Paula ja Timo Granqvist Kouvolasta. Pekka Vauromaa Vihdistä. Tulkkeina Pietarissa toimivat Liisa, Eleonora ja Hilma.

Lähtöä edeltävänä iltana Eeva sai puhelun Eleonoralta: pääsy vankiloihin on myönnetty! Jälleen suunnitelmat uusiksi: Espoon-Kouvolan ryhmä lähti Espoosta perjantaiamuna kello viisi, Vihdin ryhmä tuli junalla, koska heillä ei ollut mahdollisuutta lähteä aikaisin eikä heillä ollut vankilakohdetta perjantaille. Tarkoituksenamme oli lähteä peräkärryn kanssa ja purkaa Nummelaan kertynyttä varastoa.

Nyt kuitenkin rajaa oli ylittämässä vain neljä henkilöä, joten suurta tavaramäärää emme saaneet vietyä, Pekan autoon pakattiin lahjoituksena saatuja ruokatavaroita, vaatetta, lakanoita ja leluja. Junalla tulijat toivat mukanaan melkoiset määrät tuliaistavaraa.

Rajalta selvisimme nopeasti. Pysähtymättä Viipuriin ajoimme suoraan Pietariin, sillä olimme sopineet, että Hilma tulee meitä vastaan Suomen aseman lähellä olevaan kristilliseen kirjakauppaan. Sieltä meidän oli tarkoitus noutaa Rossija yhdistykseltä lahjoituksena saadut kirjat. Tapasimme Hilman, joka oli juuri aikeissa lähteä kotiin, sillä hänelle oli sanottu, että ei

Suomesta tule ketään rajalakon vuoksi. Onneksi ehdimme ennen hänen lähtöään ja saimme yhdessä iloita monipuolisesta kirjalahjoituksesta työemme käyttöön: Raamattuja, Uusia testamentteja, Raamatun opetuskirjasia ja laulukirjoja.

Perjantain kohteemme oli Obuhovon vankila.

Sinne ajellessamme ihmettelimme, miten pääsemme sisälle, kun meillä ei ollut normaalia sisäänpääsylupaa. Se oli luvattu faksata vankilaan. Olemme monta kertaa törmänneet tilanteeseen, että meillä on ollut sisäänpääsylupa, mutta vankila on ilmoittanut, että heille ei ole tullut faksia, eivätkä he voi laskea meitä sisälle. Nyt kuitenkin kaikki sujui hienosti: meitä oli jo odotettu, pääsimme vankilan klubille, minne miehiä kertyi Sali täyteen eli lähes sata miestä. Tuula veti tilaisuuden ja puhui pääsiäisen ylösnousemuksesta, Paula pelastuksesta ja toivosta useiden raamatunlauseiden avulla. Pekka ja Timppa ovat puhujina täällä tärkeitä, sillä he molemmat puhuvat omasta elämästään niin, että kuulijat pystyvät samaistumaan heihin: jos näiden kahden miehen elämä on voinut muuttua vankilan jälkeen, on se mahdollista myös meille.

Tilaisuuden päätyttyä meidät siis ohjattiin johtajan huoneeseen. Hän otti meidät ystävällisesti vastaan, kuunteli tietoa meidän työstämme ja kertoi heidän suunnitelmistaan. Kuten olemme nähneetkin, olot Pietarin vankiloissa ovat monin tavoin kohentuneet niiden viidentoista vuoden aikana, jolloin me olemme täällä käyneet. Tavoite on, että Venäjän vankilaolosuhteet saadaan EU-tasolle vuoteen 2020 mennessä. Tämä nuori johtaja kertoi käyneensä Kuopion vankilassa ja kehui kovin Suomen tilannetta. Keskustelun päätteeksi hän halusi tarjota meille aterian virkailijoiden ruokalassa. Niinpä saimme olla valkotakkisten kokkien palveltavana ja nauttia hyvästä ruuasta. Tämän kaiken keskellä ihmettelimme, että vain Herra voi muuttaa asioita näin. Ensin ei ole lupaa päästä vankilaan ja sitten meitä kohdellaan kuin arvovieraita!

Perjantaina Eeva, Tarja ja Aarne saapuivat illalla junalla ja tulivat taksilla asunnolle, vaikka taksia oli ensin vaikea saada runsaiden matkatavaroiden vuoksi. Lauantaina Eeva, Tarja, Timo ja Pekka lähtivät venäläisten ystävien kanssa Fornosovan vankiloihin. Aarne lähti Tuulan, Paulan ja Eleonoran kanssa niihin vankiloiden ulkopuolisiin kohteisiin, joita olimme lauantaille varanneet. Kuljettajaksi olimme saaneet tulkkimme Liisan pojan .

Ensimmäinen kohteemme oli Kolpinon alueella sijaitseva **kristillinen narkomaanikoti**, missä oli kaksitoista miestä ja kahdeksan naista. Meidät otettiin ilolla vastaan, sillä he kokevat hyvänä muiden kristittyjen tuen. Saimme pitää yhteisen tilaisuuden, jossa puhuimme pääsiäisen ylösnousemuksen tuomasta ilosta ja toivosta. Tuula toi terveiset

maaliskuun One Way Missionin matkalta Karjalaan, jossa ryhmä vieraili kristillisessä narkomaanikodissa vanhan Kirvun alueella.

Yritimme rohkaista myös narkomaanikodin asukkaita puhumaan, mutta vain yksi naisista uskaltautui. Hän sanoi rukoilleensa pitkään, että voisi kiittää niitä, jotka kävivät Sablinon naistenvankilassa puhumassa Jumalan sanaa. Nyt hän sai välittää kiitokset meille ja tilanne oli liikuttava molemmin puolin. Harvoin saamme palautetta työstämme, mutta joskus Jumala antaa näitä ihmeellisiä hetkiä

Saimme nauttia tilaisuuden jälkeen keittolounaan ja vahvistua näin päivän jatkotehtäviin. Kun kävin naistenhuoneessa, siellä oli nuori nainen, joka sanoi, ettei uskaltanut puhua yhteisessä tilaisuudessa. Tässä hän kuitenkin kertoi uskostaan ja ylisti ja kiitti Jumalaa kielillä. Se oli Jumalan lasten lämmin kohtaaminen vähän kummallisissa ulkoisissa olosuhteissa.

Narkomaanikodilta ajoimme **lastensairaalaan**, jonne Eleonora oli saanut kontaktin oman seurakuntansa kautta. Tiesimme, että se on paikka, jonne tuodaan erityisesti narkomaanikotien lapsia silloin, kun vanhemmat eivät pysty heistä huolehtimaan. Meidät otettiin hyvin vastaan ja kerrottiin sairaalan työstä. Eilen heillä oli ollut iloinen hetki, kun kolme lasta voitiin palauttaa takaisin kotiin. Tänäpäin heille oli vuorostaan tulossa viisi uutta lasta. Itse kutsuisin paikkaa mieluummin lastenkodiksi. Se oli siisti ja hyvin hoidettu.

Olimme tulleet alkuiltapäivästä, jolloin lapset olivat päivänunilla. Pääsimme kuitenkin toiseen kerrokseen, missä suuremmat lapset olivat juuri heräilemässä. Tapasimme heistä kaksitoista leikkitalassa, missä saimme pitää pienen pyhäkoulutunnin. Jaoimme kaikille suklaata ja pienen lehtisen, jossa kerrottiin Jumalan antamista hyvistä lahjoista ja juttelimme siitä, mitä hyviä asioita Jumala oli meille itse kullekin antanut. Paula kertoi siitä, kuinka Jumala loi maailman ja antoi ihmisille ohjeet elämiseen: ei saa olla ilkeä toisille eikä saa kiusata. Lapset kertoivat, että ei heitä täällä kiusata, joskus joku vain vähän. Lupasimme kertoa Suomessa terveiset näin hyvästä paikasta. Aarne sai olla kuin isoisä näille lapsille. Sydämelleme jäi tyttö, jonka jalat olivat halvaantuneet ja joka veti itseään käsien avulla pitkin lattiaa. Hänelle ei ollut pyörätuolia, joten päätimme etsiä sellaisen Suomesta seuraavalle matkalle. Meidät toivotettiin jatkossakin tervetulleiksi.

Lasten sairaalasta ajoimme vapautuneiden vankien miestenkodin uusiin tiloihin Vasilinsaarelle. Koti oli kerrostalon pohjakerroksessa ja vielä kesken välttämättömien kunnostusten. Jätämme kodin tilanteen rukouksiimme.

Sunnuntaina Espoon – Kouvolan ryhmä suuntasi **Jablonevkan vankilaan**, kun Vihdin ryhmästä Tarja ja Aarne lähtivät venäläisten ystävien kanssa toiseen kristilliseen narkomaanikotiin.

Jablonevkassakin pääsimme hyvin sisään vaikka meillä itsellämme ei ollutkaan sisäänpääsylvapaa. Sali kertyi vähitellen lähes täyteen ja saimme pitää hyvän yhteisen tilaisuuden. Paula juonsi tilaisuuden ja puhui Jumalan luomistyöstä ja Jeesuksen pelastusteosta. Kesken tilaisuuden edessä ollut mies nousi ja alkoi puhua eri kirkkokunnista. Palautimme hänet paikalleen ja Tuula jatkoi Ilmestyskirjan kohdasta, jossa taivas on täynnä valkopukuisia, Jeesuksen veressä vaatteensa valkaiseita, kaikista kansoista ja kaikista kielistä. Taivaassa ei siis kysytä kirkkokuntaa, vaan Jeesuksen pelastustyön vastaanottamista. Puhuimme kristittyjen yhteydestä, siitä mikä on eri kirkkoille yhteistä ja toisaalta eri kirkkokuntien erilaisista tavoista. Pekka puhui rakentajan kokemuksella tiilien muuraamisesta: olkaa kestäviä uskossa! Timo puhui vihasta ja vanhurskauttamisesta.

Tilaisuuden lopussa annoimme puheenvuoron meidät keskeyttäneelle miehelle. Hän puhui siitä, että teidän ei ole pakko tulla tänne. Voi myös itse etsiä tietä ja kaikki tiet vievät Roomaan. Koimme niin, että hän oli ortodoksikirkon kannattaja, joka halusi mitätöidä työtämme. Puhuimme vielä tämän jälkeen siitä, että Raamatun pohjalta on vain yksi tie Isän luokse eli Jeesus. Jumala ei kuitenkaan pakota ketään yhteyteensä, vaan kutsuu meitä rakkaudellaan. Näiden monien vuosien aikana tässä vankilassa on ollut kiitollisia kuulijoita evankeliumille. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun joku selvästi yritti häiritä tilaisuuttamme.

Tilaisuuden loppuksi vankilan oma ”bändi” soitti ja saimme jakaa tuliaisia ja vastata moniin silmälasipyyntöihin. Meitä saattanut vartija kysyi haluaisimmeko vielä teetä, mutta kieltäydyimme ystävällisestä kutsusta vedoten siihen, että meillä oli kiire kotimatalle. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun täällä olisi tarjottu meille jotain.

Kotimatalla piipahdimme vielä Valkeasaassa Hilja Mutkarin luona viemässä loput vaatteet ja ruokatarvikkeet. Hilja tekee ympäristössään hienoa diakoniatyötä. Saimme nauttia hänen tekemänsä keittoa ja keskustella pääsymahdollisuuksista paikallisiin laitoksiin. Lupasimme lähteä hänen kanssaan seuraavalla matkalla itse tutustumaan näihin paikkoihin.

Jätämme rukouksiimme kaikki tällä matkalla kohdatut ihmiset sekä vankilatyön jatkoon

- Tuula Tapanainen -

Kun tieto vankiloihin pääsystä varmistui, olimme iloisia. Koko tapahtumasarja herätti myös kysymyksiä. Mistä ja keneltä saimme luvan, mitä tapahtui? Vastauksia emme kuitenkaan ole saaneet ja saammeko koskaan kaikkiin kysymyksiin, on toinen juttu. Olin myös huolissani, koska olimme tiedustelleet uusia kohteita lastenkodeista ja huumevieroituskodeista; oliko tulostamme ilmoitettu niihin. Joistakin sain suoran vastauksen, että ei. Osaan näistä kohteista Tuula ryhmineen menisi joka tapauksessa, koska se oli alkuperäinen suunnitelmamme. **Huumevieroituskoti Popovkassa**

oli kysymysmerkki. Oliko Slava Aleksejev ilmoittanut tulostamme, jos oli, olisi ollut ikävää, kun emme tulisikaan. Kyselimme tätä Slavalta, jonka piti hoitaa asiaa. Hän kertoi, että jos tulemme sunnuntaina, miehet jäävät meitä odottamaan, jos emme he menevät Sablinon seurakunnan tilaisuuteen. Siis, mikä on vastaus? Yritimme udella, kumpi parempi heille. Meille sanottiin, kumpi on parempi meille... Käytiin siis aika tyypillinen venäläinen keskustelu, vastaus jäi arvailujen varaan.

Päätimme kuitenkin vierailla siellä. Lopulta se osoittautui hyväksi ratkaisuksi. Meiltä pyydettiin Raamattutuntia. Itse asiassa he saivat kaksi, koska lopulta Aarne Haikonen piti oman ja minä oman. He olivat pyytäneet 15 mukia ja he saivat niitä arvioni mukaan tuplasti. He kysyivät, saavatko pitää pyyheliinat, joihin mikit oli kääritty ja lupasin, koska mieleenikään ei olisi tullut viedä niitä takaisin. He saivat myös jonkin verran lakanoita, ruokaa ja Raamattujakin tupla määrän, minkä he pyysivät.

Sergei Odnorob jatkoi opetusta. Vaikka Sergei rukoili jo loppurukouksen, Slava jatkoi rukouksella, ylistyslaulut alkoivat raikua ja tunnelma kohosi. Olisin mielelläni jäänyt pitemmäksikin aikaa laulamaan heidän kanssaan ja olisin vielä tahtonut jäädä teelle ja keskustelemaan asukkaiden kanssa, mutta minulla oli jo huoli, että toiset odottaisivat meitä pian Suomen asemalla. Niinpä meidän piti ruveta lähtemään, lupasimme seuraavan kerran juoda teetä. Kerroin myös Slavalle, että seuraavan kerran meidän täytyy tulla tänne toisena päivänä, kuin sunnuntaina, jotta he pääsisivät omaan Jumalan palvelukseensa. onaisuudessaan matka oli hyvin onnistunut ja siunattu, vaikka vastuksia oli ollut kovasti lähtiessämme.

- Tarja Kauppinen -

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen ja Susanna Järvinen Espoosta, Paula Granqvist ja Marianne Jämsä Kouvolaasta sekä Pekka Vauromaa Viidistä. Tulkkeina toimivat Hilma Gutzan ja Valentina Mitroshkina.

Viemisinä oli Pekan peräkärriin pakattu kiloja tullimääräysten mukaisesti: aikuisten ja lasten vaatteita, lakanoita, pyyheliinoja, pyörätuoli lasten sairaalaan sekä vammaisten lasten koululle kummipaketteja ja loput lelut Espoon Tähtiniityn koulun joulukeräyksestä.

Rajalla jouduimme odottamaan lähes kaksi tuntia Venäjän tulliin pääsyä. Emme tiedä, aiheutuiko tämä siitä, että lähdimme normaalin kello viiden sijaan vasta puoli seitsemältä, vai oliko jotain epätavallista viivytystä aiheuttamassa. Itse tullista selvisimme nopeasti. Tullimies kysyi lastimme arvoa, johon vastasin, että korkeintaan 20 euroa koska kaikki oli lahjoitustavaraa sekä kiloja, johon vastasin, että pyöreästi 150 kilo. Meillä ei ollut tulkkia selittämään lastimme kohdetta, mutta näytin vammaisten lasten koulun nimen ja osoitteen, jonka jälkeen meidät vain viitattiin lähtemään. Kiitosrukouksin lähdimme kohti Pietaria.

Ensimmäinen kohteemme oli **Valkeasaarella Hilja Mutkarin koti**. Olimme sopineet hänen kanssaan, että lähdemme yhdessä käymään paikallisessa syöpäsairaalaan, kysymässä, voiko siellä jatkossa vierailu, niin kuin jotkut suomalaisryhmät ovat aiemmin tehneet. Olimme sopineet Hiljan kanssa myös, että hän valmistaa meille keittolounaan. Rajaviivytysten vuoksi olimme aikataulusta reilusti myöhässä. Söimme pikaisesti ja lähdimme Hiljan ja ystävänsä Katjan kanssa **Terijoen lastenkotiin**.

Hilja ei ollut saanut yhteyttä syöpäsairaalaan, joten jouduimme luopumaan siellä käynnistä. Sen sijaan hän oli saanut Katjan kautta yhteyden lastenkotiin, jonne siis suuntasimme. Johtajan apulainen ja toinen opettaja ottivat meidät ystävällisesti vastaan. Molemmat yrittivät käyttää vähän suomen kieltäkin, sillä heillä oli suomalaisia sukujuuria. Keskustelu jouduttiin käymään venäjäksi Hiljan toimiessa tulkkina.

Lastenkoti oli siisti ja hyvin hoidettu, lapsia nyt 65. Tällä kertaa pystyimme tapaamaan vain osan lapsista, mutta jatkossa he lupasivat järjestää yhteisen tilaisuuden niin, että voimme pitää heille pyhäkoulutunnin. Tuliaisina toimme osan Tähtiniityn koulun keräyksen leluista. Lelujen lisäksi voimme jatkossa tuoda myös vaatteita ja urheilutarvikkeita.

Meidät ohjattiin koulun käsityöluokkaan, missä saimme ihaila lasten taitavia töitä sekä jutella opettajien ja lasten kanssa sekä nauttia teetä erityisen kauniista kupeista. Ilmapiiri oli avoin ja välitön. Meille tuli tunne, että lapsia hoidetaan täällä hyvin. Emme

osanneet sanoa, milloin tulemme seuraavan kerran, toivottavasti kesän jälkeen.

Kuulimme Katjan ongelmista vammaisena kahden lapsen yksinhuoltajana. Hänen kymmenenvuotias poikansa oli ollut lastenkodissa kaksi vuotta pienen sisarensa syntymän vuoksi, mutta oli nyt palaamassa kotiin äidin ja siskon luo. Hän hoiti kovin rakkaasti pientä sisartaan, joka oli juuri oppinut puhumaan. Katjan lisäksi Hilja on auttanut ja tukenut monia ihmisiä omassa kylässään ja lähiympäristössä. Hiljan pihaan rakennetussa pienessä kirkossa pidetään säännöllisesti Terijoen seurakunnan jumalanpalveluksia ja Hiljan vaatevarasto näyttää tyhjenevän sitä mukaa kuin sitä suomalaiset täydentävät. Rukoillaan voimia ja terveyttä tälle Jumalan uskolliselle palvelijalle.

Asunnolle Pietariin pääsimme yöpymään päivän vaiheiden jälkeen melko myöhään. Lauantaina otimme matkan varrelta kyytiin Hilman ja Valentinan ja ajoimme **vammaisten lasten internaattikoululle**, missä juhlasaliin oli kerätty osa alakoulun oppilaista. Joku luokka oli koulun ulkopuolella kevätretkellä.

Saimme jälleen pitää lapsille ”pyhäkoulutunnin”, jossa Susanna kertoi lastenraamatun avulla siitä, miten Jeesus kasvoi lapsena, kävi kaksitoistavuotiaana tempelissä ja varttui viisaaksi aikuiseksi. Hän paransi ihmisiä ja opetti, että Jumala rakastaa heitä ja on heidän isänsä. Tuula puhui Jumalan huolenpidosta ja hyvistä lahjoista. Lapset saivat miettiä, mitä hyvää heillä on, josta voi kiittää. Kuulimme myös lasten kesäsuunnitelmista.

Olarin Tähtiniityn koulun lelukeräyksestä oli leluja vielä niin paljon, että jokainen sai valita omansa, loput annettiin opettajalle koulun yhteiseen käyttöön. Näiden lisäksi jaettiin kummien lähettämät paketit ja kuultiin opettajalta tarpeita uusista kummeista orvoille tai puoliorvoille oppilaille. Kummiasioissa voi soittaa Susanna Järviselle 0400-963489.

Helmikuun matkalla jaoimme täällä koululla joululahjoja mm. porilaisilta ystävillemme saatuja suklaarasioita, kaikki lapset saivat oman ison rasiansa. Nyt opettajat kertoivat palautteena, että osa lapsista oli ahminut suklaat niin, että oksensivat. Toivottavasti saamme suklaita myös ensi jouluksi, täytyy vain miettiä niiden jako opettajien kanssa uusiksi. Toivottavasti lapsille ja koko henkilökunnalle hyvää, virkistävää kesälomaa. Iloitsimme siitä, että orvot lapset pääsevät osaksi kesää leirille.

Koululta lähdimme ajamaan **lastensairaalalle**, missä olimme käyneet viime matkalla ensimmäistä kertaa. Olimme tuomassa pyörätuolia tytölle, joka veti itseään käsien varassa. Suunnistimme Pekan navigaattorin avulla, mutta emme tienneet, että Pietarissa on useita Obuhovoja. Näin jouduimme väärään kaupunginosaan, emmekä enää ehtineet oikeaan paikkaan, vaan jouduimme jättämään pyörätuolin asunnolle ja viemään sen seuraavalla matkalla.

Illalla Ljudmila ja Andrei Peshkovin kodissa käytiin se neuvottelu, jota Eeva selostaa tiedotteen alussa

Sunnuntaiaamuna lähdimme paluumatkalle Viipuriin, mutta sieltä suunnistimme pohjoiseen n. 70 kilometrin päässä olevaan **Kirvun narkomaanikotiin**. Viipurin jälkeen tie oli aluksi hyvässä kunnossa, mutta muuttui sitten hiekkatieksi, joka oli näin keväällä vielä pahasti roudan runtelema. Matka peräkkärryn kanssa eteni siis melko hitaasti, mutta vastapainoksi saimme ihailla vanhan Suomen Karjalan kauniita maisemia alkukesän heleydessä. Vanha laulu ”Jo Karjalan kunnaila...” tuli elävästi mieleen. Ei ihme, että karjalaiset ovat puhuneet kauniista Karjalasta. Osa asutuksesta oli vielä selvästi suomalaisten perua.

Olimme arvioidusta aikataulusta myöhässä, mutta kodin johtaja Andrei Gulevatyi otti meidät ystävällisesti vastaan ja tarjosi kodin naisten valmistamia voileipiä, herkullisia piiraita ja muita leivonnaisia. Samalla hän kertoi narkomaanikodin työstä, koska suuri osa meistä oli täällä ensimmäistä kertaa. Hän pelastui itse uskon avulla huumeista ja halusi siksi antaa elämänsä tälle työlle noin kymmenen vuotta sitten. Tänä aikana koti on voinut auttaa suurta määrää narkomaaneja, vaikka Venäjän mittakaavassa työ on vain pisara meressä. Kuitenkin jokainen pelastunut ihminen on tärkeä.

Koti on rakennettu Kirvun vanhan pappilan paikalle kauniin järven rannalle. Naisten koti sijaitsee vähän ylempänä kylässä. Koti toimii kristillisellä arvopohjalla ja tarjoaa hengellisen hoidon lisäksi myös käytännön työtä: pihassa on viljelmiä, lehmiä, lampaista, vuohia, kanoja ja kaneja. Nyt asukkaita on viisitoista, joten uusia mahtuu.

Andrei kertoi, että heillä oli tänään poikkeusviikonloppu. He olivat viettäneet eilen

jumalanpalvelustaan ja tänään valtaosa miehistä oli muualla. Saimme pitää tilaisuuden kolmen naisen kanssa. Tapaamisestamme tuli lämmin ja koskettava. Saimme jakaa yhteistä uskoamme ja elämäkokemuksiamme. Hyvin avoimesti nämä naiset kertoivat taustoistaan ja sekä hengellisestä että fyysisestä pelastuksestaan.

Tanja kertoi, että on ollut täällä jo neljä vuotta pienen poikansa kanssa, joka syntyi täällä. Nyt, kun hän on itse päässyt kuiville, hän on halunnut jäädä tänne palvelutehtäviin. Natalia oli toipumassa viidentoista vuoden rankan juomisen jälkeen, joka vei häneltä liikuntakyvyn. Vihdoin hän oli rukoillut, että Jumala auttaisi häntä ja johdatusten kautta löytänyt tiensä Kirvuun. Nyt hän opetteli kävelemään uudelleen ja on saanut kokea Jumalalta omakohtaista hengellistä opetusta. Toinen Natalia on ollut täällä vajaan vuoden kahdeksantoista vuoden huumeputken jälkeen. Hänen toiveensa on, että hän saisi kaksitoistavuotiaan poikansa myös tänne Kirvuun. Myös Pekka jakoi omaa elämäkokemustaan siitä, kuinka Jumala ilmestyi hänelle pitkän juomisputken jälkeen, paransi fyysisesti ja pelasti omakseen.

Saimme yhdessä kiittää ja ylistää Jumalaa hänen ihmeellisyydestään ja voimastaan. Rukoilimme henkilökohtaisesti toistemme puolesta ennen kuin erosimme. Meidät toivotettiin lämpimästi tervetulleiksi uudelleen, jolloin voisimme pitää tilaisuuden kaikkien kodin asukkaiden kanssa. Paikan omavaraisuuden tuntien toimimme tänne tuliaisiksi riisiä, makaronia, teetä ja ruokaöljyä sekä hengellistä kirjallisuutta. Keräsimme keskenämme myös kolehdin kodin hyväksi.

Meillä kaikilla oli hyvä mieli tästä käynnistä eikä paluumatka Viipuriinkaan tuntunut enää niin pitkältä. Hilma oli tullut mukaan tulkiksemme, joten veimme hänet Viipurin asemalle. Kun menin ostamaan hänelle lippua, hän vain totesi, että Herra on maksanut hänen lippunsa. Ja toden totta, lippuluukulla hän esitti dokumentin, jolla hän sai vapaan matkan. Äskeisessä sosiaaliuudistuksessa hän oli saanut valita vapaiden matkojen tai lääkkeiden välillä ja Hilma valitsi matkat. Kiitollisina siunasimme tämän rakkaan sisaren paluumatkalle Pietariin ja itse lähdimme ajamaan rajaa kohti.

Ryhmän seuraavat matkat Pietariin ovat heinä-elokuun vaihteessa ja syyskuun toisena viikonloppuna, jolloin menemme myös vammaisten lasten koululle. Pieni osa ryhmästä on lähdössä elokuun puolivälissä Muurmanskin vankiloihin. Rukoillaan näiden matkojen puolesta!

- Tuula Tapanainen -

Pisarakasua Milla

**LJUDMILA
"MILLA"
RODINA**

Millan kasvot ovat nimenomaan tutut. Sadoissa on laskettava ne tunnit, jotka hän on istunut Nummelan Pisara-kirpputorilla – ensimmäisen kerran jo vuonna 1999. Edeltä sovittujen vuorojen lisäksi hän hyvin usein tulee hätiin, kun myyjä on estynyt.

Tutut ovat hänen kasvonsa myös monista tilaisuuksista, joissa hän on tulkannut, etenkin Suomessa mutta myös venäjänmatkoilla. Lisäksi hän avustaa jatkuvasti venäjänkielisiä maahanmuuttajia esimerkiksi byrokratian luukuilla. Milla on myös luotettava ystävä, jonka keittiön pöydän ääressä moni on surunsa vuodattanut.

Pisaralle hän on tuiki tärkeä myös vankilalupien kirjoittajana sekä niiden monien pitkien tekstien kääntäjänä, jotka Venäjän viranomaiset ovat meiltä vaatineet.

Lisäksi Pisanan näyttävät sini-valkoiset julisteet ovat taiteellisen Millan työtä. Mistä tämä kaikki tieto ja taito ovat peräisin?

Milloin ja miten sinä Milla tulit Suomeen?

"Olen syntynyt Krimillä, sieltä muutin 20-vuotiaana pohjoiseen Komin alueelle, ja parikymmentä vuotta myöhemmin Suomeen. Koulutukseltani olen

rakennusteknikko. Tulin Suomeen naimisiin vuonna 1996 yhdessä kahdeksanvuotiaan tyttäreni kanssa, koska halusin rakentaa perheen. Aluksi kävimme läpi monet vaikeudet ja kiusaamiset. Tartuin heti kiinni kielio-pintoihin, mutta suomi tuntui vaikeammalta kuin kiinan kieli.

Tällä hetkellä asun Nummelassa yhdessä tyttäreni, kolmivuotiaan Emmin sekä koirien ja kissojen kanssa."

Miten tutustuit Pisaraan?

"Näin jossakin ilmoituksen, jossa yksinkertaisesti sanottiin: Jos haluat auttaa ihmisiä, voit tulla kirpputorille avustamaan lajittelussa. Se oli juuri minulle! Menin katsomaan, että mikä ihmeen Pisara. Ja voi ihmettä, nuo hullut ihmiset kävivät omalla ajallaan ja rahallaan töiden jälkeen Venäjän vankiloissa! Miksi ihmeessä?

Kirpputorilla oli myyjänä Vuokko, joka pyysi minulta venäjän keskustelutunteja. Niistä oli meille molemminpuolinen hyöty ja samalla meidän pitkistä keskusteluistamme tuli koukku, joka kiinnitti minut Pisaraan. Vuokon lopetettua istuin myymässä joka päivä, sillä oli työtön. Jännitin kovasti, mutta minua ymmärrettiin ja tutustuin yhä enemmän ihmisiin ja toimintaan. Aluksi en esimerkiksi voinut uskoa, että vangit ottaisivat kävijät vakavasti – varmaan käärisivät kirjojen sivuista sätkiä (Niin monet tekivätkin. Toim. huom.). Mutta kun sitten tutustuin Vitaliin ja Aljonaan, Peshkoveihin ja moneen muuhun, niin käsitykseni muuttui. Olen oppinut näkemään, mistä tulee pisaralaisten virta ja voima: Herra tekee työtä meidän kauttamme, Hän valitsee tehtävään.

Pisarassa samanmieliset toimivat yhdessä ja haluavat auttaa toistaan puhtaasta sydäimestä, vaikka emme olekaan enkeleitä. Ongelmiin, suruihin ja vankien tilanteeseen osataan eläytyä, selityksiä ei tarvita. Tunnen miten tämä työ puhdistaa omaa sieluani ja Herra tekee työtä kauttani."

Kiitos Milla, että tulit Suomeen! Olet meille monella tavalla ikkuna itäiseen naapuriin.

- Haastattelija Eeva Halme -

Rukouspyyntöjä ja kiitosaiheita

Kiitos Oleg Sipkovin onnistuneesta sydänleikkauksesta
Muistetaan rukouksin ja siunauksin Denisin leskeä Oonaa
Voimia ja jaksamista Pisanan työtä tekeville
Ovien auki pysymistä vankiloihin
Johdatusta oikeisiin päätöksiin Laupias Samarialainen -yhdistyksen perustamisessa
Tulkkimme Eleonoran kivuliaan pehmytkudosreuman parantumista
Jotta Liisa tulkin mies voisi myös löytää Jeesuksen omakseen

IN MEMORIAM Denis Uhtomski (1977-2010)

Ilmoitus Denisin kuolemasta tuli äkkiarvaamatta, vaikka pelko tästä oli leijunut ilmassa viimeisen kahden vuoden aikana.

Denis oli ryhmämme mukana alusta alkaen, hän toimi Pisaran sekatyömiehenä, auttaen meitä monissa vaikeissa pulmissa. Talvella hän auttoi auton kanssa, kun se hyytyi johonkin, lajitteli vaatteita, vei pussukoita vankilan luukulle, toimitti paperiasioita, toimi tulkinakin, vaikka kielitaidosta oli puutetta puolin toisin.

Pisaran alkutaipaleella hän oli korvaamaton apu monessa tilanteessa, jossa keinot näyttivät jo loppuneen.

Erikoisesti hän todisti elämästään vankiloissa, uskostaan Jeesukseen ja lauloi ja soitti. Denis myös sävelsi ja sanoitti omia kappaleita ja teki oman CD:n, jonka kannessa on teksti: "Älä murehdi sieluni, Rakkaudella Denis". Hän vieraili Suomessa monissa seurakuntatilaisuuksissa sekä kymmenillä yläasteen oppitunneilla.

Denis kävi Missionuorten opetuslapseuskoulun Ukrainan Ternopolissa. Opetuslapseuskoulun harjoittelu Uzbekistanissa kesti neljä kuukautta. Denis oli loistava katulasten kanssa ja häntä pyydettiin palaamaan Uzbekistaniin, jossa hän toimi Pisaran lähettinä ja työntekijänä puolitoista vuotta. Olimme perustaneet hänelle lähettäjäpiirin, ja hän työskenteli

jonkin aikaa myös Pietarissa.

Jo ensimmäisellä Pietarin reissullani opin tuntemaan Denisin 1998. Eeva Halme oli käynyt vankiloissa aikaisemmin ja siellä häneltä oli eräs laiha entinen katulapsi kysynyt, voisiko Eeva olla hänelle äiti. Eeva oli tarkkaan harkinnut, ennen suostumustaan, tiesihän se hänen mielestään elinikäistä sitoutumista. Sen sitoumuksen Eeva piti loppuun asti.

Denis oli ylpeä uudesta perheestään, varsinkin sisar Leena oli hänelle hyvin rakas, eihän hänellä aikaisemmin ollut sisarta.

Muistan Denisin iloisena ja aurinkoisena persoonana, joka hurmasi kaikki. Nuorten reissuilla hän osallistui näytelmiin ja hän oli heti ryhmän jäsen.

Kerran hän paini erään ryhmämme pojan kanssa ruohikolla Suomen aseman edessä, ihan vain elämän riemusta. Denisin elämän ainoat onnelliset hetket lienee liittyneetkin juuri niihin, kun hän sai olla uuden äitinsä, perheensä ja ystäviensä kanssa. Lapsuuden unelma; uida delfiinien kanssa, täytyi Israelissa Eevan vetämällä reissulla.

Onnen täydensi vielä hetken vaimo Oona, mutta jostain syystä entinen elämä sai lopulta Denisin pauloihinsa päihteineen. Uskon vakaasti, että kaikesta huolimatta Denis pääsi lopulta Kotiin, jota hän niin kiihkeästi aina kaipasi.

- Tarja Kauppinen - "sestra Tarja" eli sisar Tarja

Denis siunattiin haudan lepoon

Pietarissa 7.6. Kuvassa vasemmalta veljen vaimo Larisa, pastori Kakule, Milla Rodina, pitkäaikainen naapuri Olga-täti, Andrei Peshkov, Liisa Lankinen, Eeva Halme ja Bachtiar. Kameran takana ovat pitkäaikaisimmat uskonystävät Aleksander Ivanov ja Vitali Filippenko. Muistotilaisuus pidettiin Pisaran asunnolla. Denisin vaimo Olga ("Oona") oli sairaalassa leikkauksessa, ja lääkäri kielsi osallistumisen hautajaisiin

Pisara elävää vettä

Viime päivinä on Raamatun lukemisessani ollut vuorossa Roomalaiskirje. Joidenkin tuttujen sanojen kohdalla olen saanut pysähtyä melkein kuin lukisin uutta tekstiä. Näin Jumalan sana voi ruokkia ja ohjata ajatuksiamme ja vaikuttaa elämäämme, jopa tekoihimmekin.

"Meillä on siis velvollisuuksia, veljet, mutta ei itsekästä luontoamme kohtaan; ei meidän pidä elää sen mukaan. --- Henki itse todistaa yhdessä meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia." Room. 8: 12, 16.

Perheessä on sen jäsenillä omat velvollisuutensa, pienillä pienet ja vanhemmilla velvoittavat. Muutaman vuoden iässä lapset haluavat tulla mukaan kaikkeen tekemiseen ja auttaa. Taito voi olla vähäinen, mutta into suuri. Murrosiässä kodin velvollisuudet saattaa olla vastenmielisiä eikä aikuisistakaan läheskään aina miellyttäviä, mutta kunkin on hoidettava osuutensa, jos halutaan tasapainon säilyvän ja tarpeellisten tehtävien tulevan suoritetuiksi, eikä kasautuvan liiaksi joillekin kodissa.

Jumalan perheessä on sama tilanne. Kunkin on tarpeen hoitaa omat velvollisuutensa, ne tehtävät, jotka on Jumalalta saanut. Jotta tietäisi tehtävänsä, on tarpeen olla Isän kanssa kuuloyhteydessä. Hän puhuu joskus Sanansa kautta, joskus jonkin ihmisen välityksellä, tai sitten eteemme vain tulee tehtäviä, joihin on vain tartuttava, kun ne tekijää vaativat.

Raamatussa on monia vertauksia. Puhutteleva ja

valaiseva on kodin astiavertaus:

2 Tim.2:20 "Suuressa talossa ei ole vain kultaisia ja hopeisia astioita, vaan myös puusta tai savesta tehtyjä. Toiset on tarkoitettu arvokkaaseen, toiset arkiseen käyttöön." Seuraava jae puhuu arvokkaaseen käyttöön sopivasta, isännälleen hyödyllisestä ja kaikkiin hyviin tarkoituksiin käyttökelpoisesta astiasta. Jos mietit kotisi astioita, useimmiten tarvitset sitä arkista ja ehkä käytössä jo jälkiä saanutta astiaa, joka kuitenkin on ihan käyttökelpoinen. Parhaat kahvikupit otetaan esille juhlissa, mutta useammin tartutaan siihen tavalliseen arkiastiaan, joka ei juhlapöytään kelpaa, paitsi ääritapauksessa parempien loppuessa kesken. Jumala tarvitsee juhlapuhujien lisäksi myös meitä rosoisia "astioita", hänelle hyödyllisissä arkisissa töissä.

Pisarassakin on monenlaisia tehtäviä. Toiminnan kokonaisuus vaatii, että kaikki osa-alueet tulevat hoidetuiksi. Älä siis vähättele omaa, vaikka pientäkin osuuttasi! Mutta rukous on sellainen taustavoima, joka pitää "astiat" käyttökunnossa ja siinä tehtävässä voit olla, vaikka ei ole mahdollisuutta muuhun.

Oma osuuteni työnjaossa on Pisanan lähtevän tavaravaro. Se oli taas täytynyt, joten Paavalin esimerkin mukaan kävimme viemässä avustusta Kiteelle kokoontuville venäläisille "pyhille". Vajaa varasto siellä sai huomattavan täydennyksen viemisiä jo parin päivän päästä. Lue Room.15:25-31

- Raili Ketola -

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Vankilatyö 529806-20011718 Vihdin ryhmä

Vankilatyö 529700-20092657 Espoon-Kouvolan ryhmä

Lapsityö 529806-20012690

Vapaaehtoinen **jäsenmaksu 10 e/vuosi 529700-20093267**
(maksuun merkintä Jäsenmaksu)

Poliisihallitus on myöntänyt 11.6.2010 Pisara ry:lle rahankeräyslupan no POHADno/2010/1732 ajalle 1.7.2010 - 1.12.2011 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön Venäjällä vuosien 2010 - 2012 aikana

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi